

nogle Embedsmænd, som i det daglige Liv ligefrem faae mere at bestille, jo mere de imødekomme Folkets Fornødenheder, og de have et retsfærdigt Krav paa at blive høiere lønne i Forhold til deres dagligt forøgede Arbeide. Dette maa naturligt ogsaa gjælde om Præstembeder, hvor der er mere at bestille; men her kommer man ind paa et Punkt, som jeg anseer for at være af den største Betydning, det nemlig, at man meget nøie maa skjæle imellem, hvad en Mand har Krav paa ifølge den Stilling, hvori han staaer som Embedsmænd, og det enkelte Embede, hvori han kommer ind. Da man har sammenblandet disse to Ting, og da de Embeder, hvori der er mere at bestille, ogsaa give bethdeligt mere at for tjene, har dette medført den Ulempe for Ministeriet, at det har været nødsaget til ofte uden egentlig gode Egenstaber hos dem, der søgte Embederne, dog at maatte besætte disse efter det gjældende Anciennetetsystem. Ganske at sætte disse Ting ud fra hinanden og at klare disse Forhold, vilde dog tage for lang Tid, og jeg nødes derfor til at slutte.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det er ikke forbi jeg troer at kunne give noget væsentligt Bidrag til Discussionen om den foreliggende Sag, at jeg har fundet det rigtigt nu at tage Ordet, men det er for nu at udtale mig om min Stilling til Sagen. Der blev under Finantslovens 1ste Behandling forelagt mig det Spørgsmaal, om jeg havde tænkt paa at fremme den nu foreliggende Sag. Jeg svarede dertil Nei, og jeg udtalte, at efter den Modtagelse, tidligere Lovforslag i denne Retning havde faaet fra forskjellige Sider, kunde jeg ikke finde mig stærkt opfordret til at fremdrage denne Sag. Den ærede Forslagsstiller bemærkede i den Anledning, da han indbragte Forslaget, at det havde undret ham meget at høre denne Udtalelse. Han yttrede, at efter hans Formening vilde det være let for mig, naar jeg havde sat mig ind i de Forhandlinger, der tidligere i denne Sag have fundet Sted, at see, i hvilken Retning Sagen skulde gaae, for at man kunde vente, at den vilde erhøve Rigsdagens Tilslutning; men jeg nærer fremdeles Tvivl om, at det, som tid-

ligere er passeret her i saa Henseende, just vil kunne berettigede til at troe, at man kan føre Sagen saa hurtigt og let igjennem; det er jo muligt, at jeg i saa Henseende tager feil, og at den ærede Forslagsstiller seer rigtigt. At han imidlertid har sat Sagen i Bevægelse ved at optage den paa det Punkt, hvor den sidst blev liggende, kan jeg finde aldeles naturligt, ligesom jeg heller ikke finder det urimeligt, at ærede Medlemmer her ligefrem have udtalt deres Tak derfor. Jeg erkjender tilføje, at de geistlige Lønningsforhold ere uheldige, jeg erkjender — og det maa Enhver, der har hørt én lille Smule med denne Sag at gjøre —, at der er et mageløst stort Misforhold tilstede imellem de mindste og de største Lønninger, og forsaavidt kan jeg altsaa ikke sige Andet, end at det ogsaa forekommer mig at være rigtigt, at man stræber hen til at faae disse Lønningsforhold forbedre. De her foreslaaede Lønningsstatter forekomme mig ogsaa i det Hele at være passende, men jeg troer rigtignok, at der bør tages noget Hensyn til Embedernes Størrelse, saaledes at de meget store Embeder udstyres med en noget større Løn, og at det ikke er rigtigt ubetinget at lønne alle Geistlige eens; i denne Henseende kan jeg nærmere slutte mig til det Forslag, som den ærede Forslagsstiller omtalte, at han og et andet daværende Medlem af Folkethinget havde fremsat i det Udvalg, der dengang var nedsat. Men, mine ærede Herrer, jeg har som Medlem af Landstinget i sin Tid stemt imod et Forslag, som der blev forelagt af den daværende Kultusminister, og det foreliggende Lovforslag gaaer ganske vist endnu mere radicalt frem i den Retning, som dengang hos mig som Medlem af Representationen vakte Betænkelighed. De ærede Herrer ville derfor ikke finde det besynderligt, naar jeg udtaler, at det foreliggende Forslag ikke er et saadant, som jeg kan slutte mig til. Det falder ikke mig ind at ville hævde den Sætning, at Kirken har en Eiendomsret til det, som er henlagt under den, jeg troer ikke, at den dertil har nogen juridisk Ret, nogen Ret, der skulde kunne hævedes ved Domstolene; men paa den anden Side staaer det for mig fuldstændig klart, at det vilde være urigtigt, om Staten uddrog disse Midler til andre Diemed